

АНАТОЛІЙ МАТІОС

БУМЕРАНГИ ДОЛІ

*Художник-ілюстратор
Юрій Журавель*

«НАШ ФОРМАТ» · КИЇВ · 2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

УДК 32(477)-029:821-94

М 34

Матіос Анатолій

М 34 Бумеранги долі. — К. : Наш Формат, 2022. — 232 с.

ISBN 978-617-8115-43-2 (паперове видання)

ISBN 978-617-8115-44-9 (електронне видання)

Коли живеш у часи світових геополітичних землетрусів і водночас маєш певні державні повноваження — стаєш вимушеним учасником і свідком подій, які нерідко змінюють хід історії. І про них конче треба розповідати іншим, байдужим чи менш поінформованим, щоб уникнути вигадок, домислів і брехні. Впевнений, що є сенс спробувати робити це по гарячих слідах, дістаючи з архівів власної не заспамленої острахом пам'яті прожите. І робити це максимально чесно, не порушуючи водночас державних таємниць.

Ця книжка про 13 файлів сервера моєї пам'яті — ті «ексклюзиви», про які точно ніхто не розказував з телевізора. У деяких моїх судженнях хтось побачить суб'єктивізм чи помилки, однак фактаж і хронологія подій, описаних у книжці, — то реальні факти новітньої української історії. Історії моїми очима, яка дає мені право відкрито і чесно дивитися в очі як усім живим, так і — через молитву — мертвим героям описаного.

Ця книжка про сильних людей. Небезгрішних, як і я, українців. Тут немає героїв чи антигероїв. Тут є гола правда, яка не завжди до смаку, бо поки що наша українська історія укотре пишеться кров'ю... Українською кров'ю ще ненароджених і живих.

УДК 32(477)-029:821-94

Усі права застережено

© Анатолій Матіос, текст, 2022

© Юрій Журавель, ілюстрації, 2022

© ТОВ «НФ», виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2022

ISBN 978-617-8115-43-2 (паперове видання)

ISBN 978-617-8115-44-9 (електронне видання)

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЗМІСТ

Вступ. Про сенси і смисли	9
ЗЕРКАЛЬ	14
ГРОЙСМАН	29
ЯРЕМА	45
Дев'ятко	66
СЕРГІЙ ІВАНОВИЧ ЛИСЕНКО —	
Льора Сумський	81
Бродський	102
Юлія Мостова	117
Михальчишин	134
Воробйов	147
Алесь Бакланова	163
Порошенко	178
Аваков	195
Лукавий, або За ненароджених і живих	221

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПРО СЕНСИ І СМИСЛИ

Я не мріяв і не міг навіть подумати, що стану військовим прокурором під час війни.
Так сталося.

Можливо, на погляд тих чи інших непоінформованих, — я заздрісно успішний. Але ось вони — оті, такі типові для нашого покоління, мої життєві черевики:

- «совіцьке» село часів СРСР, пронизане страхом та комуністичною пропагандою;
- в чотирнадцятирічному віці — майже втеча із села до обласного центру вчитися життя;
- два роки в імперській армії на зламі СРСР;
- потім рік роботи в розваленому колгоспі;
- напівголодні студентські «дикі» 90-ті;
- перше розслідуване вбивство слідчим у прокуратурі;
- динамічний (чи не до розколу країни) початок і середина 2000-х, уперше під крики «владу геть»;
- прокурорські будні в гуртожитках та винайнятих квартирах у п'яти областях, вісім шкіл для маленького сина;
- переїзд до Києва і помаранчева надія на оновлену країну та державу;
- а після того — «демократичні», аж до державного хаосу взаємопоборення, 2005–2007 роки;

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>⁹

- військові погони і генеральське звання української спецслужби за викритого в хабарництві суддю Зварича;
- після того — чотири роки державного (виключно українського) культурного занепаду і тотального «кримінального шансону» недобутої каденції «легітимного» Януковича з гаслом «Власть сильна как никогда»;
- у свої 45 — суцільне оніміння від сенсу і смислу оплаченої кров'ю гідності початку 2014-го;
- а потім химерним вибриком долі — військовий прокурор у часи нескінченної й досі війни та крові: великої української крові 2014–2019-го за законами мирного часу, чи то мало кому й досі, у 2022-ому, зрозумілого «особливого періоду»;
- до суду за матеріалами військової прокуратури відправлений і вперше за державну зраду власної країни засуджений президент Янукович;
- нескінченна війна, що стала війною без назви і дати навіть приблизного її завершення;
- а потім понад два роки — смуток від споглядання розвалу рідної країни та держави.

За всім тим у мене залишилась тільки віра і надія...

То як жити з усвідомленням такого теперішнього життя притомній меншості тих, хто бачить і відчуває все так само, як я?!

Почасти мій досвід — це болючі синці й частково загоєні травми трощення життя. А тепер — вже суцільна троща навіть найпростіших людських сенсів і смислів. Навала все більшого безумства влади, що трощить уже всю мою країну.

Але це не крах окремо взятого життя (не подумайте), а моє щире й болісне нерозуміння подальшого руху держави і країни, де я народжений, де, як умію, живу та люблю.

Після таких різюче різних 1980–1990-х — початку 2000-х уже простукали мої життєві 50.

Запитую себе: а що далі?

Пошматована країна, що навіть із зовні нав'язаними кейсами ніяк не спроможеться на свою тверду Державу?

Управлінський хаос (під назвою реформ), що каліброваною тотальною дурістю влади добиває державність і непомірними тарифами грабує чи не кожну українську сім'ю?

Що далі?

А далі — моє та нашої Держави примарне майбутнє з примітивом недополітиків, більшість із яких не в змозі продукувати жодних сенсів і смислів нашого життя, хоч би скільки вони вчилися читати абетку в Трускавці.

Перефразую вічне: «Знання примножують смуток, глибокі знання — його глибину».

Українські соціальні ліфти (як у будинках під обслуговуванням ЖРЕПівських, за Булгаковим, швондерів) — недієздатні та реально засрані брехнею, популізмом і зиском тимчасових ноунеймів — заради чого?!

А ще — глибока зневага людей до абсолютно всіх державних інституцій.

То де мені — мало не до блювотиння обізнаному в теперішніх реаліях України, а на думку інших — заздрісно успішному — шукати у своїй державі посеред оцього всього сенси і смисли життя?

Може, ви знаєте?

Мені здається, що я трохи знаю...

Але чи це комусь потрібно?

Нерідко жорстока і жорстка правда доводить до люті й тих, хто розуміє, і тих, хто живе за принципом «аби не гірше» і «яка різниця».

І ось я себе питаю: чи готові ми — ми всі, суті саме в такій, якою вона тепер стала, Україні — слухати і чути правду й бодай щось зробити самі?

Чи тільки «якосьбуде» — запопадливо чекатимемо на преференції від добрих «сусідів», партнерів-патронів, америк і європ та інших, хто раз по раз нам бреше, як у тому примітивному кіно про вчителя, що з якогось дива президентом став?

І все лише тому, що ми найбільш «притомні» до брехні,
а не до правди під своїми іменами?

Що з нами всіма не так?

Чому так є, що:

- навколо — одні безіменні та безумні «слуги», а господарів немає?
- куди зникли чи розвіялися всі притомні і чому хайп на всьому?
- чому лише регіт і «яка різниця» нових Офісів, де мою Конституцію неодноразово згвалтували?
- чому нізвідки і ні від кого не чути жодних для людей та держави, навіть найпростіших, сенсів та смислів?..

Ото й думаю:

Ось мій народ — він ніби сам собі і Нація, і Творець.

То мав би сам собі з еліти розумних обирати.

А Воїнів не лише у часи війни злегка леліяти, а насправді шанувати.

І суспільство не лише до реготу з держави, а й до роботи спонукати.

Іуд та чужих фарисеїв до кабінетів влади навіть близько не допускати.

А вже тоді не за анекдоти, а за попереднє прожите заради нації життя притомних у президенти вибирати.

Пісня якась виходить. Чи майже казка.

Але не про наше життя та пісня. Бо наші 12 мільйонів українців заради сенсу і смислу власного життя взагалі два роки тому нікого собі не обирали. А інші 13 із 31 мільйона мого народу вірусом малоумства всю націю з реготом на догоду фарисеям розіп'яли.

Давньогрецький мислитель і реаліст Платон у своїй «Республіці» ще до народження Творця для таких, як ми, ось таке пророцтво написав і таку аксіому вивів:

«Важкі часи народжують сильних людей. Сильні люди створюють хороші часи. Хороші часи народжують слабких людей. Слабкі люди створюють важкі часи».

Важкі зараз часи. Невідомо, як скоро інші настануть. На собі все це відчуємо.

Але знаю і вірю: найбільша сила народжується з найглибшого болю. І лише після нього прийде до нас велика сила сенсів і смислів українського життя заради власної держави.

Вона — та сила, що елітою називається, — в Україні ще трішки є.

Читайте. Це про сильних людей. Не безгрішних українців.

Бо Бог дає жити всім. Від безхатченка і до президента. Від розбійника і до воїна. Від стадіону і до Ростова.

Але кожному до власного прозріння за зроблене бумеранг долі повернеться лише у сенсі та смислі оцих слів: «Господи, згадай мене, коли прийдеш у Царство Твоє» (Лк. 23:42).